

少年白马醉春风

เพลงยุทธ์
ก๊องหล้า
เซียนสรา
ไร้เทียมทาน 3

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

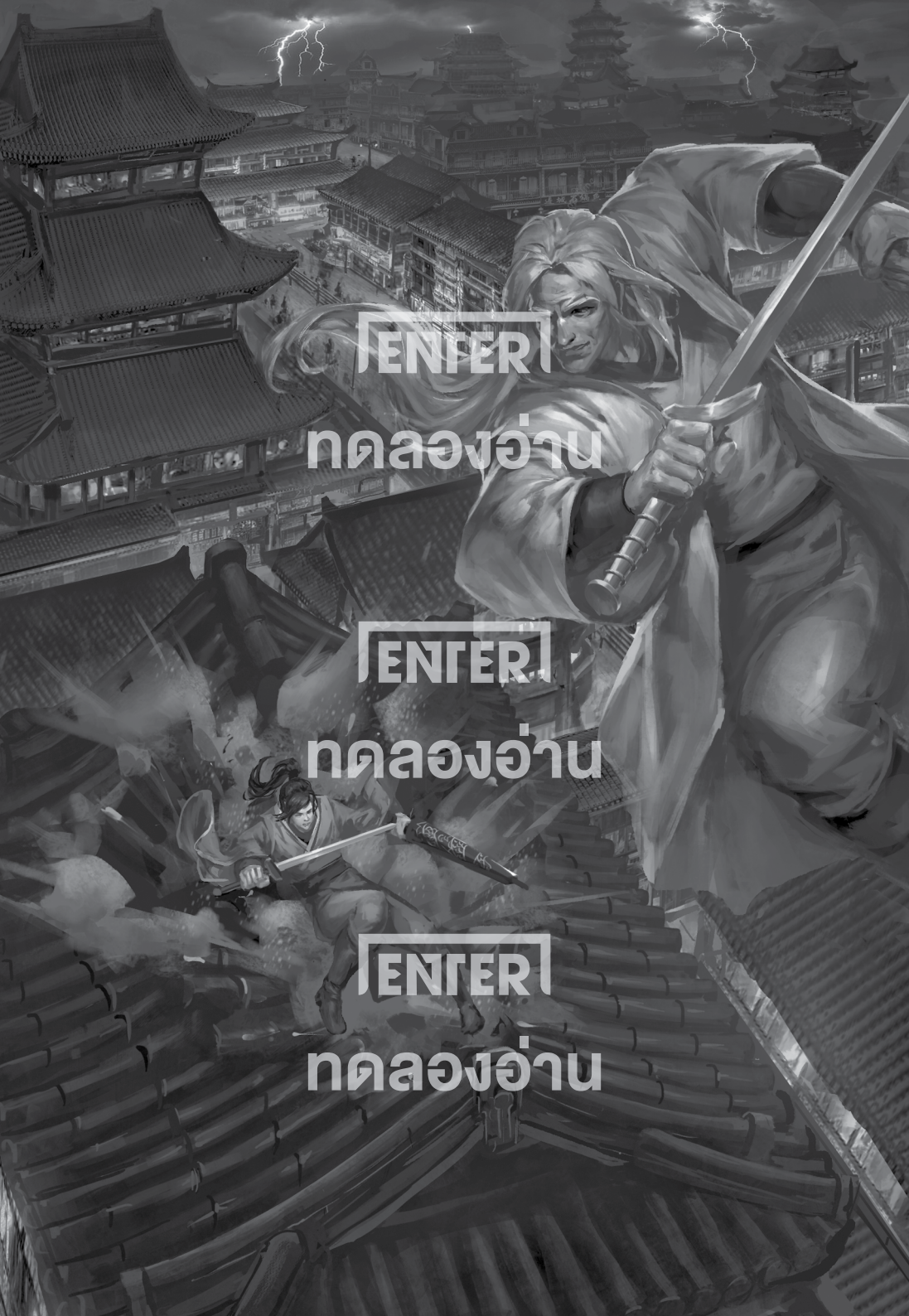
ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
เป๋อป่า แปล

พมพกรักรัก
1

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

คำว่ามิตรสหายอาจเกิดขึ้นได้โดยไม่ต้องใช้เวลามากมาย บางครั้งอาจเกิดจากการร่วมเป็นร่วมตายกันมาครั้งแล้วครั้งเล่า เหมือนกับเยียดึงจ๊อ และไปหล่ตงจวิน ทว่าในที่สุดภัยร้ายอันยากจะคาดเดาก็ได้แยกพวกเขาออกเป็นสองทาง ไปหล่ตงจวินจำต้องเดินทางต่อไปบนเส้นทางของผู้ฝึกยุทธ์ ในขณะที่เยียดึงจ๊อกลับได้พบเจออุปสรรคอันไม่คาดคิดและยากจะแก้ไข เพราะว่าแม้กาลเวลาจะผันผ่านมาก็ร้อยก็พันปี เส้นเห่และเล่ห์กลของหญิงงามก็ยังยากรับมือ! จนบอกไม่ถูกเลยว่าไปหล่ตงจวินกับเยียดึงจ๊อ ผ่องไหนที่ลำบากกว่ากัน คงได้แต่ให้ทุกท่านไปดูด้วยตาตนเองแล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

โจวหมู่หนาน ชื่อจริงคือโจวกงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และเจียบคม วัยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในเมืองหลวงของทางเหนือ เขาหวังว่าจะพึ่งพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาว่าจะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจวหมู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และสำนักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง 'หมื่นยุทธพิชิตห้ำได้ฟ้าไร้พันทนาการ' โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของคนวัยเยาว์

Zhou Munan

สุรานี้เป็นสุราจากฟากฟ้า ไม่อาจจับได้ถึงรสในแดนมนุษย์
สามารถท่องไปในวิมานเซียน ปล่อยใจไปพันหล้าอย่างเต็มที
เช่นนี้จะนับเป็นรสอะไร

บทที่ 100

ออกทวนคู่มังกรพวด

จันทร์กระจ่างกลางนภา

หุบเขาแห่งหนึ่งทั้งเจียบเหงาและเปล่าเปลี่ยว

มีกระท่อมฟางหลังหนึ่งที่ค่อนข้างง่าย ๆ และโกโรโกโส

ชายหนุ่มผู้ดูยากจนคนหนึ่งนั่งอยู่ที่ประตูกระท่อมฟาง เบื้องหน้าคือโถะยาวหนึ่งตัว บนโถะมีผักกาดดองหนึ่งจานกับสุราหนึ่งกาเล็ก ชายหนุ่มดื่มสุราแกลั้มผักกาดดองอย่างระมัดระวังราวกับเป็นอาหารรสเลิศที่หายากที่สุดในโลกก็มีปาน

"เห็นเจ้ากินเช่นนี้แล้วคิดว่าเป็นอาหารรสเลิศอะไรในโลกมนุษย์จริงๆ ซะอีก แต่ข้าไม่โดนหลอกหรอก ครึ่งก่อนข้าแอบชิมดู ก็แค่ผักกาดดองที่เค็มจนฆ่าวัวตายได้กับสุราเขาเตาจืดที่ถูกที่สุดในหมู่บ้าน ดีที่เจ้ากินอย่างเอร็ดอร่อยเช่นนี้จริงๆ" ข้างหลังของชายหนุ่ม ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งกำลังนั่งบดยาอย่างเอื่อยเฉื่อยอยู่ในกระท่อมฟาง

"หากท่านมีประสบการณ์เกือบจะหิวตาย ท่านก็จะซาบซึ่งอาหารทุกอย่างบนโลก" ชายหนุ่มตอบอย่างเย็นชา

"เจ้าก็เคยมีประสบการณ์เกือบจะป่วยตาย เหตุใดถึงซาบซึ่ง

8 เพลงยุทธ์ก้องหล้า เขียนสุราไร้เทียมทาน 3

สมุนไพรพวกนี้ไม่ได้เล่า แฉใจให้ผู้เป็นอาจารย์บดยาอยู่ที่คนเดียว
เช่นนี้หรือ" ชายวัยกลางคนหัวเราะเหอะๆ

ชายวัยกลางคนกับชายหนุ่มผู้นี้ยอมเป็นราชาโสดกันไปเข้ากับ
จอมยุทธ์เพนเจอร์ช็อคนางเฟิงอย่างแนบเนียน ตั้งแต่ที่ช็อคนางเฟิง
เดินทางตามหาหุบเขาราชโสดจนพบตามคำชี้แนะของเวินหูจิว
ตอนนี้เวลาก็ผ่านไปเสียหนึ่งของปีแล้ว ทว่าถึงจะรักษาจนใกล้หายดี
ช็อคนางเฟิงก็ยังถูกชินไปเฉาบังคับให้รั้งอยู่เพราะมองเห็นพรสวรรค์
ทางด้านวิชาแพทย์บนตัวเขา หลังจากเรียนไปได้หลายเดือน
ช็อคนางเฟิงก็ไม่ได้ทำให้ชินไปเฉาผิดหวัง วิชาแพทย์ที่หมอบกต
ต้องใช้เวลาหลายปีเขากลับเข้าใจได้ในระยะเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่เดือน
ทว่าถึงจะมีพรสวรรค์ แต่ความสนใจในวิชาแพทย์ของเขานั้น...

"พวกเราคุยกันแล้ว ตะวันตกจันทราขึ้น ข้าก็ไม่เกี่ยวข้องกับ
การแพทย์อีกต่อไป อย่าได้พูดถึงเรื่องสมุนไพรกับข้าอีก" ช็อคนางเฟิง
ดื่มสุราหนึ่งคำแล้วกล่าวอย่างรำคาญ

"ข้าเกรงว่าจะเป็นอาจารย์ที่ไม่มีเกียรติที่สุดในโลกแล้ว" ชินไปเฉา
บดยาต่อ

"ท่านอยู่ในหุบเขานี้มานานเท่าไรแล้ว" ช็อคนางเฟิงถามโพล่ง
ขึ้นมา

ชินไปเฉาขมวดคิ้วพลงนับนิ้วดู

"ข้ามาที่หุบเขาราชโสดตอนอายุสิบสอง ตอนนี่ก็สัก...ยี่สิบหกปี
ได้แล้วกระมัง มีอันใดหรือ"

"ไม่รู้สักใดแต่อย่างบ้างหรือ อยู่ในหุบเขาที่เงียบเหงาเช่นนี้ น้อยนัก
จะมีคนมาหา ต่อให้มาส่วนมากก็เป็นคนใกล้ตาย เห็นชัดๆ ว่าวิชาแพทย์
ของท่านล้ำเลิศอย่างยิ่ง ท่านน่าจะออกไปโลกภายนอกสิ" ช็อคนางเฟิง
ทอดมองไปไกลพลงกล่าว

ซินไปเช่ายืม "บนโลกมีบางคนอยากจะซื้อเสียงโด่งดังทั่วได้หล้า สร้างคุณงามความดีครั้งหนึ่ง แต่มักจะต้องอดทนต่อผู้คน จึงยินดีที่จะอยู่คนเดียวอย่างเงียบสงบ ตอนหนุ่มซำก็เคยออกจากหุบเขา ติดตามอาจารย์ไปพบเงรในได้หล้า แต่ตอนนี้ซำแค่อยากจะอยู่ในหุบเขาราชาสอสด กลางวันเก็บสมุนไพร กลางคืนบดยา บางครั้งก็ตรวจโรค ช่วยชีวิตคน ทุกวันบนโลกมีคนตายไปเท่าไร เกิดมาเท่าไร ล้วนเป็นโชคชะตาที่กำหนด ซำจะช่วยให้สักกี่คน ในเมื่อมาถึงหุบเขาราชาสอสดได้ก็ถือว่ามืวสนากับซำ ดังนั้นขอแค่มาถึงที่นี่ ไม่ว่าจะมืวชาติกำเนิดอย่างไร เป้าหมายอะไร ซำก็จะช่วย"

"คิดจะอยู่เช่นนี้ไปตลอดชีวิต? ทุกวันทำเรื่องวนเวียนซ้ำซาก?"
ซือคางฉางเฟิงชมวดคิ้วเล็กน้อย

"สำหรับเจ้าแล้วทุกวันอาจเหมือนกัน แต่สำหรับซำนั้นทุกวันไม่เหมือนกัน ช่วงก่อนลมวสันต์มาเยือน หย้าหวงทุกชนิดจะเกิดขึ้น ตามริมหน้าผาสูงชัน น้ำค้างยามเช้าตรู่ในช่วงจิงเจ้อ* นำมาผสมเป็นลูกกลอนไปชิงได้ หย้าผิงในช่วงซิงหมิง** นำมาทำเป็นแผ่นยาได้ จะเป็นวิญจักรวนเวียนซ้ำซากได้อย่างไร" ซินไปเช่ายกค้อนไม้ทุบพลางตอบด้วยรอยยิ้ม

ซือคางฉางเฟิงส่ายหน้าเป็นเชิงว่าไม่อยากพูดคุยกับราชาสอสดที่เรียนวิชาแพทย์จนถนัดแล้ว เขาตีมสุรพลางกินผักกาดดองต่อ และหันไปมองที่ไกลๆ เป็นพักๆ คล้ายกำลังคิดอะไรอยู่

เจ้าไปหล่ตงจวินนั้น ไม่รู้อยู่ในเมืองเทียนฉีเป็นอย่างไรบ้าง

คงไม่ใช่กำเรบเสิบสาน จากนั้นถูกคนไล่ได้ แต่หลบซ่อนตัวเพื่อ

* จิงเจ้อ เป็นหนึ่งในสี่สิบสี่ฤดูกาลของจีน หมายถึงช่วงเวลาที่ดีที่สุดจากการจำลองในฤดูหนาว ตรงกับวันที่ 5-7 มีนาคมโดยประมาณ

** ซิงหมิง หรือเทศกาลชิงเม้ง เป็นหนึ่งในสี่สิบสี่ฤดูกาลของจีน หมายถึงวันที่อากาศสดใสตลอดไปตรงตรงกับวันที่ 4-6 เมษายนโดยประมาณ โดยมีประเพณีย่ำขี้และปัดกวาดทำความสะอาดสุสานบรรพบุรุษ

แอบรักษาบาดแผลหรือกะนะ

ช่างเถอะ เจ้านั่นต่อให้เจออันตรายใหญ่โตเพียงใดก็คงจัดการได้
ซินไปเฉาเห็นชื่อคงฉางเฟิงไม่สนใจเขาก็กครวญเพลงไปพลาง
เร่งความเร็วในการบดยา

ทั้งสองคนอยู่ด้วยกันอย่างนี้จนเกือบครึ่งชั่วยาม ชื่อคงฉางเฟิง
หยิบกาสุราขึ้นมาแกว่งไกวเบาๆ แล้วรินสุราจอกสุดท้าย ทว่าจุ่มซินไปเฉา
ก็โยนค้อนไม้ทิ้งแล้วลุกขึ้นมาคว้าสุราจอกนั้นไปดื่มรวดเดียวหมด

ซินไปเฉาส่งเสียง "อา..." อย่างพึงพอใจแล้ววางจอกสุราลง
"อันที่จริงต้องมีสักวันที่ข้าจะไปจากที่นี่ ข้าก็อยากจะไปดูป่าเขาลำเนาไพร
และทะเลสาบมหาสมุทรเหล่านั้นอีกครั้ง ถึงสมุนไพรที่หุบเขาราชาโอสถ
จะมีมากเพียงใดย่อมมีบางอย่างที่หาไม่ได้ ข้าจะแบกล้มยาดินทาง
สงเคราะห์ชาวโลก เต็มเต็มความปรารถนาสุดท้ายของอาจารย์"

"เมื่อไร" ชื่อคงฉางเฟิงรู้สึกหวั่นไหว

ซินไปเฉาตอบไหลชื่อคงฉางเฟิง "หลังจากที่ข้าหาผู้สืบทอดของข้า
ได้แล้ว!"

ชื่อคงฉางเฟิงปิดมือของเขาออก "เช่นนั้นก็ขออภัย ข้าเรียนวิชาแพทย์
ครึ่งหนึ่งของท่านสำเร็จก็จะออกจากหุบเขาแล้ว ผู้สืบทอดของท่าน
ท่านก็ค่อยๆ รอไปคนเดียวเถอะ"

"เจ้าหนูช่างมั่นใจนัก" ซินไปเฉานั่งลงอีกครั้งและบดยาต่อ "คืนนี้
ข้าจะบดยาพวกนี้จนเป็นลูกกลอน ใส่ไว้ในถุงสัมผัสภาระของเจ้า ทุกวัน
หลังมือเที่ยงครึ่งชั่วยามอย่าลืมกินหนึ่งเม็ด มีทั้งหมดหนึ่งร้อยเม็ด ในถุง
เจ้ามีอยู่แปดสิบเม็ด ยังเหลืออีกยี่สิบเม็ดรอให้เจ้ากลับมากิน"

"รอข้ากลับมา?" ชื่อคงฉางเฟิงตกตะลึง

"ใช่แล้ว ข้าบอกสกุลมู่ที่ซึ่งใจว่าต้องการวัตถุดิบยาอย่างหนึ่ง แต่
ข้าไม่อยากให้พวกเขาารู้ที่อยู่ของหุบเขาราชาโอสถ เจ้าก็รู้ อาการเจ็บป่วย

ของพวกมีเงินนั้นมากมายยิ่งนัก ทั้งยังกลัวตาย หากมาหาข้าทุกวันคง
ทำข้ารำคาญแทบตาย ดังนั้นข้าจึงอยากให้เจ้าไปรับมา" ซินไปเฉ่ากล่าว

"ซิงโจว?" ซือคองฉางฟังตกตะลึง "ไกลถึงเพียงนั้น"

"ไม่ต้องไปถึงซิงโจว ห้อยยาที่ล้ำค่าที่สุดของสกุลมู่คือกระท่อม
ชีวหลู (กระท่อมฤดูสารท) กระท่อมชีวหลูอยู่ที่เมืองเทียนฉี การเดินทาง
ครั้งนี้ให้เจ้าไปที่เทียนฉี" ซินไปเฉ่าเงยหน้าแล้วยิ้มให้ซือคองฉางฟัง

"จริงสิ เจ้าอยากไปเมืองเทียนฉีมาโดยตลอดไม่ใช่หรือ เช่นนั้นก็ไป
แต่อย่างไรลูกกกลอนหนึ่งร้อยเม็ดนี้ หากขาดไปเม็ดเดียวเจ้าก็จะอยู่
ไม่ถึงปีหน้า เจ้าเที่ยวเล่นเมืองเทียนฉีได้อย่างสบายใจ แต่ก็ต้องอย่าลืม
กลับหุบเขา ตั้งใจว่าเรียนวิชา" ซินไปเฉ่ากล่าวอย่างแฝงนัยลึกซึ้ง

แต่ซือคองฉางฟังยังไม่เข้าใจ

เขาเป็นคนชอบท่องเที่ยวพเนจรสุดขอบฟ้ามาตั้งแต่เกิด ไม่เคย
อยู่ในสถานที่หนึ่งนานเกินสามเดือน ตอนนี้เขาอยู่ในหุบเขาอันเงียบเหงา
และโดดเดี่ยวมานานเกินไปจนร้อนใจอยากจะเป็นออกไป ร้อนใจ
เหลือเกิน!

ข้ายังเป็นเมืองนั้นอีก!

เมืองเทียนฉีที่รวมความเจริญรุ่งเรืองบนโลกทั้งหมดไว้ใน
ที่แห่งเดียว!

เมืองเทียนฉีที่มียอดฝีมือมากมายราวกับมวลเมฆ ปรมาจารย์ใน
เขตแดนฟ้าไร้พันธนาการ!

อีกทั้งยังเป็นเมืองเทียนฉีที่ไปหลี่ตงจวินกำลังตะลุยเมืองอยู่!

เขาไม่อยากจะถามว่าคนผู้นี้มากนัก

ซือคองฉางฟังผุดลุกขึ้นพร้อมหยิบทวนยาวที่วางไว้ข้างกาย ทวน
สีเงินนั้นเมื่ออยู่ใต้แสงจันทร์ก็ดูราวกับงูขาวตัวหนึ่งที่เงิบสงบ

"เฮ้ยๆๆ ข้ายังบดยานี้ไม่เสร็จเลย เจ้าอย่ารีบร้อนเช่นนี้ได้หรือไม่"

12 เพลงยุทธ์ก้องหล้า เขียนสุราไร้เทียมทาน 3

ซินไปเจ้าคุณแก้วหยอก

ทว่าซื้อคงฉางเฟิงไม่ได้สนใจอีกฝ่าย เขาเพียงดูบทวนยาวในมือ
เล่มนั้นแล้วควงเบาๆ ก่อนจะแทงไปข้างหน้าอย่างฉับพลัน!

งูขาวกลายเป็นมังกร พุ่งทะยานออกไป

บทที่ 101

ตวัดพู่กันตุลาการหนึ่งครา

"จะเข้าไปหาลี้ตงจวิน คนที่เหลือสามคนไม่ใช่กุนซือแจ่มสำคัญ การจับตาดูสถานการณ์ของสำนักศึกษาก็ไม่ใช่กุนซือแจ่มสำคัญ แม้กระทั่งไปหาลี้ตงจวินก็ไม่ใช่ คนที่เป็นกุนซือแจ่มสำคัญคือ..." จงเพยหลี่ที่ซ่อนอยู่บนหลังคาไถลออกไปสามหลังกำลังใช้พู่กันจดบันทึกสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าทั้งหมดอย่างรวดเร็ว วิชากระบี่มีอาภุติของหวังอี้สิงถูกเขาวาดลงในสมุดบันทึกเล่มเล็กของตนด้วยท่าทางตื่นเต้นดีใจ เพราะวิชานี้เป็นวิชาที่หาดูได้ยากยิ่ง การได้มาเห็นที่นี้นับว่าโชคดีนัก แต่นั่นไม่อาจรบกวนการตัดสินใจของเขาได้ เพียงแต่จงเพยหลี่มองไปรอบๆ อยู่ยาวนานแล้วก็ยังมองไม่เห็นคนที่เป็นกุนซือแจ่มสำคัญที่สุดผู้นั้นเสียที

พี่ชายของราชามือสังหารหลี่เทียน...จะเป็นคนเช่นไร

พู่กันของจงเพยหลี่ตวัดลงบนสมุดเบาๆ สองสามเส้น

"อยู่ที่ใด..." จงเพยหลี่หมุนกาย

"อยู่ที่ใดกัน..." จงเพยหลี่ก้มหน้าครุ่นคิด

ไปหาลี้ตงจวินมีสถานะเป็นคุณชายน้อยแห่งจวนเจิ่นซีหิว สถานะแตกต่างจากคนทั่วไป คราวนี้ไปเมืองเทียนฉียอมมีผู้คุ้มกันเงาติดตาม

ตลอดเวลา จงเพยหลี่สืบประวัติของเขาจากการต่อสู้ที่เมืองกานตง
เมื่อครั้งก่อน แม้คนผู้นี้มีชื่อเสียงในยุทธภพไม่โด่งดังมาก ทว่าน้องชาย
ของเขามีชื่อเสียงมาก ราชามือสังหารหลี่เทียน นั่นคือชื่อที่ทั้งยุทธภพ
ต่างก็หวาดกลัว

ทว่า...เหตุใดจึงยังไม่ปรากฏ

"ยังไม่ใช่ช่วงเวลาขอขาดบาดตายอีกรี..." จงเพยหลี่วางพู่กันลง
แล้วถอนหายใจเบาๆ

"กระบี่มีอาจวัด เป็นวิชากระบี่ดีที่หาได้ยากในโลกจริง" ไปฟาเขียน
เก็บกระบี่ แขนเสื้อข้างขวาขาดกระจุย

จื่ออีโหว่ร่อนลงมาข้างกายเขาพลางสะบัดพัดจีบเบาๆ "ตอนนี้
ไม่ใช่เวลามาชมผู้อื่น คนของสำนักศึกษาใกล้จะมากขึ้นแล้ว"

หวังอีสิงหยาใจหอบเบาๆ เขาคิดไม่ถึงว่าวรยุทธ์ของชายหนุ่ม
สองคนตรงหน้าจะสูงล้ำเหนือธรรมดาเช่นนี้ การต่อสู้ที่อารามเจินอู่
ทำให้เขาสูญเสียปรารถนาทิ้งไปจำนวนหนึ่ง หลังจากประมือกันเมื่อครูนี้น
พลังกำลังของเขาก็แทบหมดแล้ว หวังอีสิงกัดฟัน "พวกเจ้าก็แค่ใช้คนมาก
สู้คนน้อยเท่านั้น"

ไปฟาเขียนแหย่แหย่ "ใช้คนมากสู้คนน้อยแล้วอย่างไร พวกข้าไม่ใช่
สำนักที่มีชื่อเสียงด้านความเป็นธรรม และไม่ได้ต้องการเอาชนะใน
การต่อสู้นี้ พวกข้าแค่จะพาคนผู้นั้นที่อยู่ข้างหลังเจ้าไป หากนักพรต
ยินดีหลีกทาง พวกข้าก็ไม่สู้"

"เหตุใดพวกเจ้าถึงสนใจไปหลีตงจวินขนาดนี้" หวังอีสิงเอ่ยด้วย
ความฉงน

"นี่ไม่ใช่เรื่องที่นักพรตจำเป็นต้องถาม" ไปฟาเขียนถือกระบี่เดิน
เข้ามา "แม้ว่าวิชากระบี่ของนักพรตจะเหนือธรรมดา แต่พวกข้าสองคน

รวมพลังกัน จะต้านได้นานสักเท่าไรเชียว"

หวังอีสิงขมวดคิ้วเล็กน้อย เขาชัดเจนดีว่าที่ไปฟ้าเซียนพูดมานั้น คือข้อเท็จจริง หากคุมเชิงกันต่อไปเรื่อยๆ ไม่นานพละกำลังของตนก็จะหมดลง ไม่ใช่คู่มือของอีกฝ่ายจริงๆ ดังนั้นสิ่งที่เขาต้องทำในตอนนั้นก็คือ เอาชนะให้ได้ในการโจมตีครั้งเดียว

หากศิษย์น้องเล็กอยู่ที่นี้คงไม่มีปัญหาเช่นนี้กระมัง แม้ว่าวิชากระบี่ที่เขาจะสู้ตนไม่ได้ แต่ปราณแท้กว้างใหญ่ดั่งมหาสมุทร ใช้อย่างไรก็ไม่หมดไม่สิ้น

เขายืมแล้วยกมือตักกระบี่ไม้ท้อไว้ตรงหน้า

"ทำลาย!" เขาแผดเสียงตะโกน ปราณแท้พลันพลุ่งพล่าน

ไปฟ้าเซียนกับจื่ออิโหวถูกบีบให้ถอยหลังไปสามก้าว ไปฟ้าเซียนกล่าวอย่างตกตะลึงระคนประหลาดใจ "นี่มันอะไรกัน! เขาควรไถลจะหมดพลังแล้วสิ?"

จื่ออิโหวขมวดคิ้วเล็กน้อย "เขาคิดจะเอาชนะในการโจมตีครั้งเดียว"

"ใครว่าใช้คนมารังแกคนน้อย ก็สู้กันแบบสองต่อสองไม่ใช่หรือ หรือคิดว่าข้าต้องกลัวพวกเจ้าอีก" เสียงอันไพเราะดังขึ้น เห็นเพียงอินลั่วสยาที่เฝ้ามองอยู่มุมหนึ่งมาโดยตลอดพลันเดินมาข้างหน้า

"อย่างเจ้าหรือ" ไปฟ้าเซียนยิ้มดูถูก

อินลั่วสยาเดินมาข้างกายหวังอีสิง ปราณแท้ของนางเพิ่มพูนอย่างรวดเร็ว แขนเสื้อพลิ้วไหว แววดามีแสงสีม่วงวาบผ่าน ดวงดงามมีเสน่ห์และเย็นชา "ข้านี้ล่ะ!"

อินลั่วสยากล่าวเบาๆ "ศิษย์พี่หวัง ออกกระบี่ได้ทุกเมื่อเลย"

หวังอีสิงพยักหน้า บนลานประลองยุทธ์เขาเคยเห็นวรยุทธ์ของอินลั่วস্যามาแล้ว แม้ไม่นับว่าเป็นยอดฝีมือชั้นเลิศแต่จะดูถูกไม่ได้

"อีกเดียว..." ในหัวของหวังอีสิงพลันผุดความคิดหนึ่งขึ้นมา

"ไม่ต้องพูด ข้าเข้าใจ" อินลัวสยาตัดบท

หวังอีสิงตะลึงงัน "เจ้าเข้าใจจริงๆ?"

อินลัวสยาพยักหน้า "ข้าฉลาดมาก"

"จะเป็นจะตายอย่างไรก็ช่าง ข้าจะถือว่าเจ้าเข้าใจก็แล้วกัน"

หวังอีสิงแผดเสียงตะโกนแล้วสะบัดมือขวาหนึ่งที่ กระบี่ไม้ทอแดงออกมา
อย่างฉับพลันและถูกห่อหุ้มด้วยปราณกลายเป็นเงากระบี่สีขาว

อินลัวสยาหมุนกายอยู่กับที่ นางร่ายรำงดงามอ่อนช้อย แขนเสื้อ
พลิ้วไหวเป็นม่านสีม่วงพุ่งขึ้นสู่เบื้องบน

เงากระบี่ ม่านแขนเสื้อสีม่วง ต่างพุ่งขึ้นสู่เบื้องบน

ทว่ายามตกลงมาจากฟากฟ้ากลับไม่เห็นเงากระบี่

"กระบี่เล่า!" ไปฟ้าเขียนกล่าวอย่างตกตะลึง

ม่านแขนเสื้อสีม่วงนั้นได้บังท้องฟ้าเอาไว้

จื่ออีไหวก้าวออกไปหนึ่งก้าว "ไหนเลยต้องสนใจ!"

พัดจีบกางออก ฟาดไปบนท้องฟ้า

กระบี่หยกหมุนควง ปราณกระบี่ดุจกระแสน้ำ

คนทั้งสองไม่ลังเลอีกต่อไป พวกเขาออกกระบวณท่าในพริบตา
ฟาดฟันม่านแขนเสื้อสีม่วงขาดกระจุย

เมื่อม่านแขนเสื้อสีม่วงขาดกระเจาย เงากระบี่นับร้อยเล่มก็ปรากฏ
แทนที่

ซ่อนกระบี่ใต้แขนเสื้อ!

เงากระบี่ร้อยเล่มทะลวงอากาศลงมา

หวังอีสิงวาดมือกดลงแรงๆ พร้อมกับตะโกนมนตร์ของลัทธิเต๋า
"อุ้งเสียง (มีอัจวัต)!"

"ถอย!" ไปฟ้าเขียนกับจื่ออีไหวใช้ปลายเท้าดีดตัวถอยอย่างรวดเร็ว

ทว่าเงากระบี่ร้อยเล่มแผ่ทั่วพื้นฟ้า แล้วจะหนีไปที่ใดได้

คนทั้งสองพยายามถอยและต้านทานอย่างสุดกำลัง ทว่ากระบี่ก็มาจ่อถึงหว่างคิ้วแล้ว สามารถเอาชีวิตรอดได้ในชั่วลัดนิ้วมือ!

"ลง!" มีเสียงตะโกนดังขึ้น

เห็นเพียงคนผู้หนึ่งพลันกระโดดข้ามตัวไปฟ้าเสียนกับจิ้งอ้อโหวมาจากด้านหลังและดึงพวกเขาถอย ก่อนใช้ฟู่กันตุลาการขนาดมหึมาในมือโบกขึ้นฟ้าอย่างรวดเร็ว ตวัดวาดกวาดเงากระบี่เหล่านั้นจนหมดท้องฟ้า

"อักษรหวัดมู่อวี่?" หวังอีสิงตะลึงงันเล็กน้อย

จงเพยหลี่ที่จัดการเงากระบี่เหล่านั้นทั้งหมดมองหวังอีสิงก่อนคลี่ยิ้ม "เจ้าไม่เลว!"

"เจ้าก็ไม่เลว!" เสียงทุ้มราวกับระฆังอันหนักอึ้งดังขึ้น

เสียงมาถึง คนก็มาถึงเช่นกัน

จงเพยหลี่ยกฟู่กันตุลาการมาขวางตรงหน้าเพื่อป้องกันหมัดที่ลอยทะลวงอากาศมาจากฟากฟ้า ร่างของเขาถอยหลังไปสิบกว่าก้าวบนพื้นเกิดเป็นรอยครูดบางๆ

ที่แท้เขาที่กำลังรอหลี่หัวอยู่ หลี่หัวเองก็กำลังรอเขาอยู่เช่นกัน

"ท่านเป็นใคร" หวังอีสิงเอ่ยถาม

หลี่หัวไม่ได้หันกลับมา เพียงย้อนถาม "เจ้ารู้หรือไม่ว่าพวกเขาเป็นใคร"

หวังอีสิงส่ายหน้า "ไม่รู้"

หลี่หัวเดินออกมาข้างหน้าหนึ่งก้าว "ดังนั้นเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องรู้ว่าข้าเป็นใคร" เขากระโดดทะยานซัดหมัดไปที่จงเพยหลี่

จงเพยหลี่คงฟู่กันตุลาการในมือป้องกันการโจมตีอันทรงพลังของหลี่หัว เขากล่าวพลางหัวเราะเบาๆ "วิชาหมัดของผู้อาวุโสทรงพลังเหมือนที่ข้าจินตนาการเอาไว้"

"พู่กันตุลาการของเจ้าก็ไม่เลว" หลีหั่วกล่าวเสียงเย็นชา

"วาดสภาวะต่างๆ บนโลกมนุษย์ ตัดสินถูกผิดและหยินหยาง พู่กันตุลาการของข้า ผู้อาวุโสต้องระวังไว้" จงเพยหลีตวัดพู่กันวาดไปบนทรวงอกของหลีหั่ว หากไม่ทันระวังแม้เพียงเล็กน้อยก็อาจถูกผ่าอกลงมาถึงหน้าท้อง

"อย่างเจ้าเนี่ยนะ!" หลีหั่วปล่อยหมัดใส่จงเพยหลี

หมัดนี้มีอานุภาพมหาศาล จงเพยหลีร่วงลงพื้นราวกับว่าสายขาด ส่วนหลีหั่วจิตใจอีกเหิมโลดตามต่อไป คนทั้งสองจึงยิ่งห่างไกลออกไปเรื่อยๆ...

"ผู้อาวุโส วิชาหมัดของท่านแม้ว่าจะไม่เลว แต่เทียบกับผู้อาวุโสหลีเทียนแล้วยังด้อยกว่าสักหน่อย!"

"เจ้าเคยพบหลีเทียน?!" หลีหั่วตะโกนด้วยโทสะ

"ใช่ เขายังไม่ตาย" จงเพยหลีกระโดดทะยานแล้วหนีไปข้างหลัง

"เขายังจะกลับมาล้างแค้นด้วย!"

บทที่ 102

สองกำปั้นสี่ฝ่ามือ

หลี่หัวเป็นคนสงบเยือกเย็นมาก เขาจึงวิเคราะห์ได้ว่าเบื้องหลังของพวกไปฟ้าเขียนกับจื่ออี้โหวยังมีอีกคนหนึ่ง จึงอดทนรอมาจนถึงตอนนี้แล้วลงมือ ด้วยเหตุนี้ไปหลี่ลั่วเงินถึงได้เลือกเขามาเป็นผู้คุ้มกันเงาของคุณชายน้อย ทว่าแม้จะเป็นหลี่หัวก็ยังคงเผชิญกับบุคคลและเรื่องราวที่ทำให้เขาสูญเสียความสงบเยือกเย็น

ในโลกนี้มีเพียงเรื่องเดียวที่จะทำให้เขาหัวโน นั่นก็คือน้องชายของเขา เรื่องที่อยู่ในตอนนี้ของราชามือสังหารหลี่เทียน

จงเพยหลี่ยิ้มจางๆ ขณะถือพุทังตุลาการทะยานข้ามถนนสามสายจิตใจของหลี่หัวสงบเยือกเย็นลงในที่สุด เขาหยุดฝีเท้าแล้วหมุนกายเพื่อกลับไปหาไปหลี่ตงจวิน แต่จู่ๆ จงเพยหลี่ก็ย้อนกลับมาและหวดพุทังฟาดใส่หลี่หัว

"เจ้าจงใจล่อให้ข้าออกมา" หลี่หัวออกหมัดรับพุทังตุลาการ

"ข้าจงใจล่อท่านออกมา และรู้ที่อยู่ของหลี่เทียนจริงๆ" จงเพยหลี่เคลื่อนไหวรากับเป็นภูตพราย หลบหมัดของหลี่หัวได้อย่างง่ายดาย

บนถนนสายยาวเมื่อครู่นี้

กระบี่ไม้เท้าของหวังอิ่สิงกลับมาอยู่ตรงหน้า ทว่ากระบี่ไม้เท้าที่เคย
เปล่งแสงสีแดงเวลานี้กลับหม่นหมองไร้แสง รวมถึงสีหน้าของหวังอิ่สิง
ก็ดูไม่ค่อยดีนัก ดูเหมือนเขาจะใช้พลังไปกับกระบี่เมื่อครู่นี้จนหมด

"กระบี่ร้ายกาจมาก" ไปฟาเซียนมองเขาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม
จากใจจริง

อินลั่วสยาคุ้มกันหวังอิ่สิงอยู่เบื้องหน้า แขนเสื้อสีม่วงของนาง
ขาดวินไปหมดแล้ว เวลานี้นางถือกระบี่ดงามเล่มหนึ่ง สีหน้าเคร่งขรึม
"ยังไม่จบ"

"จบแล้ว" อารมณ์สีม่วงพุ่งเข้ายังข้างกายอินลั่วสยาในพริบตา
อินลั่วสยาเตรียมจะออกกระบี่ แต่เมื่อข้อมือถูกพัดจับตะเบาๆ กระบี่
ก็หลุดจากมือทันที จี๋ออิ๋วยื่นมือไปหมายจะบีบคอของนาง ทว่า
หวังอิ่สิงพลันเข้ามาสะบัดแขนเสื้อปิดจี๋ออิ๋วออกไป

จี๋ออิ๋วถอยไปอยู่ข้างกายไปฟาเซียน ก่อนเอ่ยอย่างตกตะลึง
"คิดไม่ถึงว่าเจ้ายังมีเรี่ยวแรงต่อสู้อยู่อีก"

ไปฟาเซียนขมวดคิ้วเล็กน้อย "เขา..."

หวังอิ่สิงเงยหน้าขึ้น ใบหน้าเปล่งแสงสีทอง ภายในแววตาคู่นั้น
เผยจิตสังหารอันแรงกล้าอย่างที่ไม่เคยพบมาก่อน ทว่าทั้งร่างแผ่กลิ่นอาย
ที่แตกต่างจากเมื่อครู่นี้อย่างสิ้นเชิง...

กลิ่นอายแห่งความตาย

"ศิษย์พี่หวัง พอแค่นี้เถอะ" เสียงหนึ่งเอ่ยขึ้นเบาๆ

พอได้ยินเสียงนั้นสีหน้าของหวังอิ่สิงก็ค่อยๆ กลับมาเป็นปกติ
จากนั้นพาอินลั่วสยาถอยหลังสองสามก้าวแล้วหมุนกายกล่าว "ดีขึ้นแล้ว?"

เห็นเพียงเยียดังจี้ลุกขึ้นยืนแล้ว ส่วนไปหลี่ตงจวินยังคงนั่ง
ขัดสมาธิอยู่ เขาหลับตาสนิทและเดินลมปราณอย่างเงียบๆ เยียดังจี้

พยักหน้า "โคจรลมปราณอีกหนึ่งรอบก็ไม่ใช่อะไรแล้ว"

หวังอี้สิงกล่าว "อืม" หนึ่งคำ จากนั้นก็นิ่งขัดสมาธิ ปราณแท่นบนร่างพวยพุ่ง "ชำระรักษาอาการตัวเองก่อน สองคนนี่ยกให้เจ้า"

เยียดึงจื่อยืมพลางกล่าวอย่างหยิ่งทะนง "สบายมาก"

"อย่าได้มั่นใจในตัวเองขนาดนั้น ข้าผู้ตั้งนานยังล้มพวกเขาไม่ได้เลย หากเจ้าออกไปเหวี่ยงหมัดสองสามทีตามใจชอบแล้วจบเลย ข้าคงเสียหน้ามาก" หวังอี้สิงพูดหยอกเย้า

"ศิษย์พี่หวังตัดกำลังพวกเขาไปตั้งมาก ข้าแค่จะไปเก็บกวาดเท่านั้น ความชอบนี้ยกให้ท่าน" เยียดึงจื่อเคลื่อนไหวสายตาไปมองอินลั่วสยา "แล้วก็แม่นางอินด้วย"

อินลั่วสยาขมวดคิ้วมองเขา "เจ้ามั่นใจขนาดนี้เลย?"

เยียดึงจื่อหมุนกาย "ใช่ ข้ามั่นใจมาก ชีวิตนี้ข้ายังมีแผนการอันยาวนานหลายสิบปี หนทางของข้าไม่มีทางจบลงในตรอกเล็กๆ แห่งนี้" เขาจ้องมองไปฟ้าเขียนกับจื่ออิโหวแล้วตะโกน "มา!"

"ขึ้นยังยึดเยื่อต่อไป คนของสำนักศึกษาคงใกล้จะมาถึงแล้ว รีบสู้ รีบตัดสินใจ!" ไปฟ้าเขียนชักกระบี่ชี้ไปข้างหน้า

เยียดึงจื่อก็ชักอาวุธของเขาออกมาเช่นกัน

ตั้งแต่การสอบรอบแรกจนถึงการสอบบู๊ จากการสอบบู๊จนถึงการต่อสู้ที่อารามเมื่อกู่ เขาใช้เพียงกำปั้นมาโดยตลอดไม่เคยใช้อาวุธเลย ทว่าในมือสองข้างของเขาตอนนี้มีกระบี่ถึงสองเล่ม

ความยาวเพียงฉีกว่า อาจเป็นกระบี่ที่ซ่อนอยู่ใต้แขนเสื้อในยามปกติ

สันลงหนึ่งฉีกก็อันตรายนั่นหนึ่งฉีก ความยาวคือความแข็งแกร่ง เปิดเผยความแหลมคม แสดงอำนาจด้วยความกว้างและยาว ส่วนความสั้นคือความแปลกประหลาด ซ่อนเร้นจิตสังหาร คว่าชัยจาก

ความเสี่ยง ผู้ที่ใช้มีดสั้นในโลก ปกติไม่มีใครไม่ใช้กลอุบายภายใต้
สถานการณ์อันตรายคับขันเพื่อหาโอกาสรอดชีวิต

ดังนั้นผู้ที่ใช้อาวุธเช่นกระบี่ในแขนเสื้อ มักเป็นผู้ที่พยายามหนี
เอาชีวิตรอด

ทว่าเยียดังจื๋อนั้นไม่ใช่

กระบี่ในแขนเสื้อของเขาใช้อย่างกล้าหาญ เปิดเผย มีการใช้
กระบี่จนท่าผสมผสาน ไม่เพียงไม่ใช้กลอุบาย แต่ยังเปิดเผยความ
แหลมคมออกมาทั้งหมด

"ฟัน!" เยียดังจื๋อใช้กระบี่ในแขนเสื้อฟันเข้าใส่

"แทง!" เยียดังจื๋อจ้วงแทงออกไป

"ตัดสิน!" เยียดังจื๋อวาดกระบี่ในแขนเสื้อลง กระบี่หยกในมือของ
ไปฟาเซียนตกลงพื้น

ไปฟาเซียนเบิกตาอย่างตกตะลึง "อะไรกัน!"

"ในกระบี่มีม้ามรรคา นี่ก็คือระยะห่างระหว่างเจ้ากับข้า" เยียดังจื๋อ
วัดกระบี่ในแขนเสื้อหมายแทงอกของไปฟาเซียน ทว่าจื๋อโอหิวดิ่ง
ไปฟาเซียนพร้อมเก็บกระบี่หยกบนพื้นถอยได้ทัน ก่อนทั้งสองจะหนีไป
โดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย เยียดังจื๋อไม่ไล่ตามไป เพียงเก็บกระบี่
สองเล่มนั้นแล้วหัวเราะกล่าว "จัดการเรียบร้อย"

หวังอี้สิงโคจรลมปราณเสร็จแล้วจึงลุกขึ้นยืน "บอกว่าไม่ต้องเร็ว
ขนาดนั้นไม่ใช่หรือ"

"เมื่อครูนึกษย์พี่หวังใช้ปราณกระบี่ผนึกเส้นลมปราณสองจุดของ
พวกเขา ข้าก็แค่เก็บผลพลอยได้มาเท่านั้น" เยียดังจื๋อเดินกลับมา

เวลานี้ไปฟาสั่งจวินก็เดินลมปราณเสร็จเช่นกัน สีหน้าของเขา
กลับมาเป็นดังเดิมและลุกขึ้นยืน "สองคนนั้นเล่า"

"ถูกตีหนีไปแล้วกระมัง พวกเขาเป็นใคร เหตุใดคิดพาเจ้าไป"

เยียดังจื่อถาม

"ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน คนพวกนี้จ้องเข้ามานานแล้ว แต่ข้าไม่รู้
ทั้งที่มาและวัตถุประสงค์ของพวกเขา หากครั้งหน้าเจอกันอีกจะต้อง
จับมาถามให้ได้" ไปหลี่ตงจวินขมวดคิ้วพลางกล่าว

"ใกล้จะถึงยามซวีแล้ว กลุ่มที่สามคงกำลังจะออกมาแล้ว พวกเรา
ไปหาเบาะแสกันต่อเถอะ" เยียดังจื่อกล่าว

"เมื่อครุ่นักพรตผู้นั้นบอกว่าอ้างอิงจากเบาะแสของพวกเรา
เพียงอย่างเดียว เกรงว่าจะหาคำตอบได้ยาก ดังนั้นพวกเราจำเป็นต้อง
ไปหาพวกจูเก่ออวีนก่อน" หวังอีสิงเดินไปข้างหน้า "ไป! คันหารอบๆ
ก่อนว่ามีร่องรอยของพวกเขาหรือไม่!"

อีกด้านหนึ่งไปฟ้าเขียนกับจื่ออีโหวหนี่มาถึงข้างกายจงเพยหลี่
จงเพยหลี่กับหลี่หัวต๋อสู້กันเกือบร้อยรอบแล้วก็ยังตัดสินใจแพ้ชนะ
ไม่ได้ ทำให้เขาสูญเสียความอดทน ด่าขึ้นมา "เหตุใดถึงไม่สำเร็จอีก"

ไปฟ้าเขียนส่ายหน้า "กลุ่มพวกเขาประหลาดยิ่ง นอกจากนี่ยังมี
ชายหนุ่มคนหนึ่งแข็งแกร่งมาก"

"ไม่ตั๋ยไปกว่าหวังอีสิงเมื่อครู่" จื่ออีโหวตอบ

"เป็นไปได้อย่างไร หวังอีสิงเป็นศิษย์เอกของหลี่วู่เจิน ตอนนี้อายุ
เกือบสามสิบ พลัฏฐ์ของเขาจะเหนือกว่าพวกเจาก็เป็นเรื่องสมเหตุ
สมผล แต่คนที่เหลือพวกนั้นอายุเพียงสิบเจ็ดสิบแปด จะมีฝีมือเช่นนี้
ได้อย่างไร" จงเพยหลี่ขมวดคิ้วเล็กน้อย "เขาใช้วรยุทธ์อะไร"

"กระบี่ในแขนเสื้อ ใช้อย่างเปิดเผย พิเศษมาก" จื่ออีโหวตอบ

"ดี" จงเพยหลี่พยักหน้าแล้วประสานมือคารวะหลี่หัวต๋อพลางกล่าวว่า
"ผู้อาวุโส วันนี้อย่าเพิ่งเท่านี้ วันหน้าค่อยสู้กันอีก!"

"คนไปได้ แต่ทั้งคำที่พูดค้างไว้ด้วย!" หลี่หัวต๋อเอนอย่างโกรธเกรี้ยว

24 เพลงยุทธ์ก้องหล้า เขียนสุราไร้เทียมทาน 3

จงเพยหลียี้ม สาดซ้่มเงินสิบสามเล่มออกมาจากแขนเสื้อ "คำพูด
ของตุลาการไม่อาจพูดได้ง่ายๆ"

บทที่ 103 วิชาเวทวิชาฎ*

อารามเงินอุ

นักพรตมานตาคุกำลังนั่งสมาธิอยู่ในลานอาราม ทว่าประตูของ
อารามกลับถูกเปิดอีกครั้ง

เขาลืมตาขึ้น "วันนี้น่าจะมีแค่กลุ่มเดียวที่มาที่นี่สิ"

เซียวร่วเฟิงกับเหลยเม้งซายืนอยู่ที่ประตู คนหนึ่งได้รับความ
เคารพนับถือทั่วทั้งเมืองเทียนฉี ถูกเรียกว่าเป็นเซียนเชิงน้อยภายใต้
หลี่เซียนเชิงแห่งสำนักศึกษา อีกคนหนึ่งไม่เป็นที่เคารพของใครใน
เมืองหลวง และปากเสียจนคำได้แม้กระทั่งหลี่เซียนเชิง แต่หลังจากเข้ามา
ในอารามสีหน้าของทั้งสองคนกลับแสดงความเคารพนอบน้อมยิ่ง

"นักพรตมุ" เซียวร่วเฟิงก้มหน้ากล่าว

นักพรตมานตาคุที่ถูกเรียกว่านักพรตมุเผยสีหน้าประหลาดใจ
เล็กน้อย "เหตุใดคนที่มาถึงเป็นพวกเจ้า"

เซียวร่วเฟิงหัวเราะขมขึ้นหนึ่งครา "พวกเราสืบได้ข้อมูลหนึ่ง

* ฎ หรือพญาพิษ เป็นสัตว์พิษตามความเชื่อของจีนที่ถูกเพาะเลี้ยงมาด้วยวิธีการพิเศษ บ้างว่าเป็นการ
เอาสัตว์มีพิษหลายชนิดมาขังรวมกันแล้วให้สัตว์เหล่านั้นกินกันเองจนเหลือตัวสุดท้ายที่รอด การใช้ฎ
มักเกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์

ดูเหมือนจะมีคนปลอมแปลงสถานะปะปนเข้ามาในการสอบใหญ่ของ
สำนักศึกษา"

"ใช่ นักพรตนั้นคือศิษย์ของหลิวชูเจิน ชื่อหวังฮี่ลิ่ง ไม่ใช่เจ้าอวี้จ๋า
อะไรนั่น แต่ด้วยความสัมพันธ์ระหว่างหลิวชูเจินกับหลี่เซียนเซิง เรื่องนี้
น่าจะเป็นความประสงค์ของหลี่เซียนเซิง ไม่ต้องตกตะลึงไป" นักพรตมู
ไม่ได้มีท่าทีแปลกใจ

เซียววู้เฟิงยังคงมีสีหน้าเคร่งขรึมเช่นเดิม เขาสำเหนย "ไม่ได้
มีเพียงเจ้าอวี้จ๋าขอรับ ยังมีคนอื่นอีก เมื่อครุ่นนี้พวกเขามาถึงแล้วหรือ
ขอรับ"

"ใช่" นักพรตมูพยักหน้า "ไม่รู้ว่าหลี่เซียนเซิงจะมีความเห็นอย่างไร
แต่หากหลี่เซียนเซิงยินดียอดย ข้าอยากจะรับศิษย์ไว้คนหนึ่ง"

"พวกเขาไปได้ แสดงว่าผ่านการทดสอบของนักพรตมูแล้ว แต่
การที่นักพรตมูอยากรับศิษย์ ข้าเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก" เซียววู้เฟิง
ยิ้มพลงกล่าว

"พวกเจ้าต่างก็มีคุณสมบัติเป็นเลิศ แต่ก็ยังไม่นับว่าเป็นชาวยุทธ์
โดยกำเนิด แต่วันนี้ข้าได้พบแล้ว" นักพรตมูมองไปยังดวงจันทร์กระจ่าง
บนปากฟ้าพลงกล่าวอย่างปลงอนิจจัง "ยังมีถึงสองคนอีกด้วย"

เซียววู้เฟิงกับเหลยเม้งซาสบตากันทีหนึ่ง ในใจต่างรู้สึกงง
สองคน?

"เซียนเซิงน้อย" ผู้ดูแลของสำนักศึกษาคนหนึ่งก้าวเข้ามาใน
อารามเงินอู่

เซียววู้เฟิงหันหน้าไปตามเสียง "มีข่าวมาแล้วหรือ"

"กลุ่มแรกที่ออกเดินทางยามเชิน เมื่อครุ่นนี้ถูกพบในโรงเตี๊ยมถงเยี๋ย
ผู้เข้าสอบทั้งสี่ตายแล้วขอรับ"

"ตายหมดแล้ว?" เหลยเม้งซาตกตะลึง "จูเก๋อวีนเล่า จูเก๋อวีน

ก็ตายแล้วหรือ"

"ใช่ขอรับ สภาพการตายอนาถมาก ไม่มีพยานที่มีชีวิตรอดแม้แต่คนเดียว" ผู้ดูแลกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง

เหลยเม้งซาหันไปมองเซียวร่วเฟิง "จูเก๋อวีนก็ตายด้วย เช่นนั้นการคาดเดาของพวกเราก็ได้ผิดเสียทีเดียว"

เซียวร่วเฟิงขมวดคิ้วเล็กน้อย "พวกเราไปดูกัน"

"จูเก๋อวีน? คนของสกุลจูเก๋อ?" นักพรตมู่พลันเอ่ยถามขึ้นมา

"ใช่ขอรับ คือทายาทสกุลจูเก๋อที่ผู้อาวุโสหลิวแฉะนำมา แต่ข่าวที่ได้รับเมื่อครูผู้อาวุโสหลิวเฟิงตายไปไม่นานนี้ ส่วนสกุลจูเก๋อ...ดูเหมือนจะล่มสลายไปนานแล้ว ดังนั้นพวกเราจึงสงสัยว่าจูเก๋อวีนผู้นี้เจตนาปะปนเข้าร่วมการสอบใหญ่ของสำนักศึกษาด้วยวัตถุประสงค์อื่น" เหลยเม้งซาตอบ

"คนของสกุลจูเก๋อ...ข้าจะไปดูด้วย" นักพรตมู่ลุกขึ้นแล้วก้าวออกไปข้างหน้า

โรงเตี๊ยมกงเยวี่

โรงเตี๊ยมอันแสนหรูหราที่อย่างน้อยก็ติดสิบอันดับแรกในเมืองเทียนฉี ทว่าสถานการณ์ในห้องตัวอักษรเทียน* นั้นราวกับอยู่ในนรกภูมิ

เลือดอาบเต็มผนัง แขนขากระจัดกระจาย รวมถึงใบหน้าบิดเบี้ยวของผู้ตายที่เผยออกมาในช่วงสุดท้ายของชีวิต ได้บอกชัดว่าเหตุการณ์ที่พวกเขาประสบนั้นโหดร้ายทารุณเช่นไร เหลยเม้งซาเห็นภาพตรงหน้าก็อดถามไม่ได้ "นี่มันวิปริตอะไรปานนั้น ข้าคนก็ไม่ฆ่าทันทีเลย โยต้องฆ่าให้อำมหิตถึงเพียงนี้ สวรรค์นี่คือคุณชายสามของผิงหลิงจวินไม่ใช่หรือ

* ห้องตัวอักษรเทียน หมายถึงห้องหมายเลขหนึ่ง โดยมีที่มาจากในสมัยโบราณชาวจีนจะเรียงลำดับตัวเลขโดยการชักลอนจาก 'ตำราพันอักษร' ซึ่งคำแรกของกลอนวรรคแรกคือคำว่า 'เทียน' แปลว่าห้องฟ้า

ตอนนี้เรื่องชักจะยุ่งยากจริงๆ แล้ว...เซียวร่วเฟิง ข้าว่า...ควรประกาศ
ยุติการสอบใหญ่เถอะ"

"ไม่ทันการณ์แล้ว" เซียวร่วเฟิงส่ายหน้า "ตอนนี้เรื่องเร่งด่วนคือ
ตามหามือสังหาร ยุติการสอบใหญ่ไปก็ไม่มีความหมายเท่าไร"

เหลยเม้งซาได้ยินแล้วเดินไปตรงมุมหนึ่ง จูเก่ออวีนนอนอย่างสงบ
อยู่ตรงนั้น เขาไม่เหมือนกับคนอื่นๆ สภาพการตายดูสงบกว่ามาก
ราวกับแค่หลับลึกไปเท่านั้น บนร่างกายไม่มีบาดแผลมากนัก เหลยเม้งซา
ก้มตัวลงสำรวจลมหายใจของจูเก่ออวีน "เขาตายแล้วจริงๆ แต่ต่อให้
เป็นฆาตกรก็ต้องปฏิบัติต่อคนของสกุลจูเก่ออย่างมีสิทธิพิเศษขนาดนี้
เลยหรือ ตายก็ยิ่งตายได้งดงามกว่าคนอื่น"

"ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาพูดคำไร้สาระ" เซียวร่วเฟิงกล่าวกับผู้ดูแล
"รีบตามนักชั้นสูตรมาตรวจศพ"

"นี่คือจูเก่ออวีนที่พวกเจ้าพูดถึงหรือ" นักพรตมู่กุ่มตัว มองไปยัง
ใบหน้างดงามเกลี้ยงเกลา นั้น

"ขอรับ" เหลยเม้งซาพยักหน้า

นักพรตมู่ขมวดคิ้วเล็กน้อย ม่านตาคู่ของเขาคลอกขึ้นลง ก่อนจะ
ยื่นมือออกไปลูบบนใบหน้าของจูเก่ออวีนผู้นั้นเบาๆ ทันใดนั้นใบหน้า
ของจูเก่ออวีนก็เปลี่ยนไป จากชายหนุ่มรูปงามแปรเปลี่ยนเป็นชาย
วัยกลางคนหน้าตาธรรมดา เหลยเม้งซาเห็นเช่นนั้นก็ตกตะลึงยิ่ง "ไม่ใช่
จูเก่ออวีน? หน้ากากหนังมนุษย์? หรือว่าเขาปลอมตัวเป็นจูเก่ออวีน
มาตั้งแต่แรก"

"อาจจะไม่ใช่ก็ได้ขอรับ" ผู้ดูแลพลันนึกเรื่องหนึ่งขึ้นมา รีบกล่าวว่า
"เมื่อครู่นี้ถ้าแก่ของโรงเตี๊ยมถงเย่ียบอกว่าผู้ช่วยในห้องครัวหายตัวไป
อย่างแปลกประหลาดเมื่อหลายชั่วยามก่อน ข้าเดาว่าอาจจะเป็นชาย
คนนี้"

"แพะรับบาป" เหลยเมิ่งชาติกตะลึง

"นี่ไม่ใช่หน้ากากหนังมนุษย์ แต่เป็นวิชามายา" นักพรตมู่กล่าวเสียงขรึม ในมือของเขาว่างเปล่า ไม่ได้มีหน้ากากหนังมนุษย์ใดๆ ที่ถูกถอดออกมาจาก 'จูเก๋อวีน' เขาชมวดคิ้วเล็กน้อย "คนผู้นี้ไม่ใช่คนสกุลจูเก๋อ พวกเขามองไม่ออกมาโดยตลอดเลยรี"

"เปล่าขอรับ แม้ว่าสำนักศึกษาจะสงสัยสถานะของเขามาตลอด แต่วิชาที่เขาใช้คือวิชากลเร้นลับด้วยประตุมหัศจรรย์จริงๆ" เชียวร่วเฟิงตอบ

"คนบนโลกที่ใช้กลเร้นลับด้วยประตุมหัศจรรย์เป็นไม่ได้มีแค่สกุลจูเก๋อ" นักพรตมู่ตอบอย่างเยือกเย็น

"ดังนั้นข้าเลยส่งคนไปทดสอบวรยุทธ์อื่นๆ ของเขา และพบว่าเขาใช้หมัดมังกรทะยานขอรับ" เชียวร่วเฟิงกล่าวเสียงขรึม

"หมัดมังกรทะยาน?" นักพรตมู่ชมวดคิ้วเล็กน้อย "สกุลจูเก๋อไม่ได้ปรากฏตัวในยุทธภพนานเท่าไรแล้ว"

"หกลิบปี" เชียวร่วเฟิงตอบ

"เช่นนั้นบนโลกนี้ยังมีใครที่เคยเห็นหมัดมังกรทะยานที่แท้จริงบ้าง" นักพรตมู่ลุกขึ้นแล้วถาม

เชียวร่วเฟิงตะลึงงัน

"ข้าคิดว่าบางทีข้าอาจจะเดาได้แล้วว่าเขาคือใคร เพียงแต่...หากเป็นเขาจริง เช่นนั้นเรื่องต้องยุ่งยากแน่" นักพรตมู่ถอนหายใจเบาๆ

ยามซีผ่านไปแล้วเสี้ยวช่วยยาม

ทว่าฉินลูกลับรู้สึกว่เสี้ยวช่วยยามนี้ยาวนานเหมือนหนึ่งปี...

เขาวิ่งไปข้างหน้าไม่หยุด พุ่มพลังทั้งหมดเพื่อที่จะหนีออกจากตรอกเล็กๆ อันมืดมิด แต่ไม่ว่าเขาจะพยายามหนีสักกี่ครั้งก็ย้อนกลับมา

ที่เดิม ส่วนสหายร่วมกลุ่มของเขา...ต่างนอนจมอยู่ในกองเลือด

นี่มันตัวประหลาดประเภทใดกัน...

ช่วยไม่ได้...สู้เถอะ...

รับมือกับตัวประหลาด มีแต่ต้องใช้ตัวประหลาดเท่านั้น!

ฉินลู่กัดฟันแล้วสะบัดแขนเสื้อ ภายใต้อาภรณ์สีดำของเขามี
หนอนตัวเล็กจำนวนหนึ่งคลานออกมา ครู่ต่อมาสหายร่วมกลุ่มสามคน
ที่นอนตายอยู่ข้างๆ เขาก็พลันลุกขึ้นยืน กล้ามเนื้อบนร่างขยายขึ้น
ในพริบตาแต่ลูกตากลับเป็นสีขาว ไร้ซึ่งความมีชีวิตชีวา

"กุ่ศพ วิชาเวทเพื่อชักเชิดคนตาย ไม่เลว แต่เมื่อเทียบกับวิชา
มนุषยโอสถี่ลู่แล้วยังด้อยกว่าหน่อย"

บทที่ 104 เกิดคู่ตายคู่

วิชาภูคือความสามารถที่ฉินลูซ่อนไว้ ก่อนออกเดินทางมาครั้งนี้ อาจารย์ของเขาได้กำชับแล้วกำชับอีกว่าอย่าได้ใช้วิชาภูออกมาง่ายๆ แต่เวลานี้คือช่วงคอขาดบาดตาย เขาจนปัญญา จึงต้องจัดภูศพมาใช้ สิ่งที่เขาเชี่ยวชาญคือวิชาภูที่โหดเหี้ยมที่สุด ศพของทั้งสามคนลุกขึ้นยืนอีกครั้งแล้วกระโจนเข้าใส่คนตรงหน้า พวกเขาสูงใหญ่กำยำกว่าตอนมีชีวิตมาก ความเร็วก็เพิ่มขึ้น ทว่า คนผู้นั้นยังคงหลบได้อย่างง่ายดาย ศพร่างหนึ่งถูกหักสองมือไปด้านหลัง จากนั้นก็กระซากอย่างรวดเร็ว มือทั้งสองข้างของศพพลันหลุดออก ในทันที

ฉินลูมองทุกสิ่งตรงหน้าอย่างตกตะลึง เขากัดฟันกล่าวว่า "เจ้าเป็นใครกันแน่..."

คนผู้นั้นหันหน้ามา ยิ้มให้ฉินลูอย่างน่าสะพรึงกลัว "ข้าคือจูเกอวีน" "สกุหลูเกอ ไม่ใช่โด่งดังเรื่องคุณธรรมหรือ...จะดูเหมือนผีร้ายเช่นเจ้าได้อย่างไร!" ฉินลูใช้มือซ้ายชูสองนิ้วแล้วโคจรปรมาณทั่วหัวร่าง "คุณธรรม" สองมือของจูเกอวีนกดลงบนศีรษะของศพที่เหลือ

อีกสองร่าง ศพทั้งสองร่างพลันแห้งเหี่ยวในพริบตา ร่างกายไม่ขยับ
อีกต่อไป เมื่อจู่แก่อวีนชูมือขึ้นศพทั้งสองก็ล้มลงบนพื้น ในมือของเขา
จับหนอนสองตัวที่กำลังดิ้นไปมาอยู่ แต่ดิ้นได้ไม่นานหนอนสองตัว
ก็กลายเป็นธุลีร่วงโปรยลงบนพื้น

"ย้าก!" จีนลู่ทะยานไปข้างหน้าแล้วพนั้ไอซุนใส่จู่แก่อวีน ไอซุนนั้น
ผสมไปด้วยไอพิษทั้งหมดบนร่างของเขา เขามั่นใจว่าขอแค่จู่แก่อวีน
สูญหายใจเอาманเข้าไประบบหนึ่งก็จะมีอาจมีชีวิตรอดออกไปจากที่นี่ได้
ทว่าจู่แก่อวีนกลับเงยหน้าสูดอย่างแรงเพื่อดูดไอพิษนั้นเข้าไป
ในปาก

จีนลู่ตกตะลึงและหม่นกายคิดจะหลบ ทว่าเขากลับถูกจู่แก่อวีน
คว้าล้าคอไว้ได้

"ไม่...อย่า" จีนลู่ตะโกนอย่างหวาดกลัวระคนตกตะลึง

"ฟู" จู่แก่อวีนพนั้ลมใส่จีนลู่อย่างซ้ำๆ ใบหน้าของจีนลู่เปลี่ยนเป็น
สีดําในพริบตา ลูกตาสองข้างกลอกไปมาไม่หยุด หลังจากดิ้นอยู่สักพัก
ก็แน่นิ่งไป

บนหลังคาไกลออกไปสามหลี่ มีคนจุดธูปหนึ่งดอก

"เจ้าหน้าที่จิต เหตุใดท่านถึงจุดธูป" ไปฟ้าเขียนยืนอยู่ข้างๆ เอ่ย
ขึ้นมาอย่างสงสัย

จงเพยหลี่ไม่สนใจเขา เพียงมองธูปในมือที่เดี่ยวไหม้เดี่ยวดับ
แม้ว่ารอบๆ จะไม่มีลม แต่ไม่อาจจุดธูปได้ เขาชมวดคิ้ว "มีคนทางซ้าย
อาคมภูซวีแถวนี้"

"ซ้ายอาคมภูซวี?" ไปฟ้าเขียนตกตะลึง

"อีกทั้ง...ข้ายังได้กลิ่นที่คุ้นเคย" จงเพยหลี่ชมวดคิ้วเล็กน้อย

จื่ออื่อหวตตะลึง "ท่านหมายถึง...ผู้ยิ่งใหญ่ผู้นั้น?"

"ใช่ ผู้ยิ่งใหญ่ผู้นั้นมาแล้ว" จงเพยหลีกกล่าวเสียงขรึม

"เขาก็คมาเพื่อไปหลีตงจวินเช่นกัน!" ไปฟาเซียนขมวดคิ้ว "หากผู้ยิ่งใหญ่ผู้นั้นมาจริง..."

"แม้จะเป็นเจ้าหน้าที่จิต หรือต่อให้เจ้าหน้าที่จิตมาอยู่ที่นี้พร้อมกันก็ไม่อาจแย่งคนไปจากมือเขาได้ แม้กระทั่งทั่วทั้งเทียนไว่เทียนตอสนี้ก็มีแค่ทูตผู้เลี้ยงคนเดียวที่ต้านทานเขาได้" จงเพยหลีกพล้นหมุนกายและสาวเท้าเดินไป "พวกเราจำเป็นต้องหาคนมาช่วย"

"เจ้าหน้าที่จิตยังมีกำลังคนอยู่ในเมืองเทียนฉีหรือ" ไปฟาเซียนเอ่ยด้วยความสงสัย

"ไม่มี แต่สำนักศึกษายังรังเขาไว้ได้ ยอดฝีมือเรือนในของสำนักศึกษามีมากดั่งมวลงเมฆ แม้ว่าจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ผู้นั้นก็ต้านทานไม่อยู่" จงเพยหลีกพล้นขว้างธนูส่งเสียงขึ้นไปบนฟ้า

พวกนักพรตมู่ เซียวร่วเฟิง และเหลยเมิงซาต่างก็มองเห็นธนูส่งเสียงดอกลั่น พวกเขาหันมาสบตากันแล้วไล่ตามไปทันที

จูเกอวั้นเงยหน้ามองธนูส่งเสียงที่ระเบิดเหนือศีรษะแล้วขมวดคิ้วเล็กน้อย "ถูกพบแล้วหรือ"

พวกไปหลีตงจวินย่อมมองเห็นธนูส่งเสียงนั้นเช่นกัน เขาหันกลับมา "ทางนั้นมีการเคลื่อนไหว"

"เกรงว่าจะเป็นกลลวง" เยียดึงจี้กล่าวเสียงขรึม

หวังอีลิ่งส่ายหน้าพลาบกล่าวว่า "พวกเราตามหาามาหนึ่งชั่วยามแล้วแต่ยังไม่พบร่องรอยแม้แต่เล็กน้อย เป็นเช่นนี้ต่อไปไม่เข้าท่า"

"ไปทางลานประลองยุทธ์" ไปหลีตงจวินพล้นกล่าวว่า "พวกเราละเลยจุดหนึ่งไป หากจำเป็นต้องหาเบาะแสให้ครบสี่ข้อจึงจะหาคำตอบได้ เช่นนั้นจุดหมายในมือกลุ่มที่สี่ที่จะออกเดินทางตอนยามไ้ก็ขาดไปไม่ได้ ดังนั้นพวกเราไม่จำเป็นต้องอ้อมค้อมเช่นนี้ สุดท้ายทุกคนก็ต้อง

ไปถึงที่นั่น รอให้กลุ่มสุดท้ายออกมา!"

"ข้าเพิ่งจะสังเกตว่าเจ้าก็ฉลาดเหมือนกัน" เยียดจี้มือกล่าว

"ตอนเด็กข้าตั้งใจจะสอบขุนนางมาโดยตลอด" ไปหลีกตั้งจวินพูด
อย่างภาคภูมิใจ

มุมตะวันตกของเมืองเทียนฉี

ศพทั้งสี่ร่างกระจัดกระจายเป็นชิ้นๆ อยู่บนพื้น

สภาพการตายน่าสยดสยองยิ่งกว่าในโรงเตี๊ยมเมื่อครู่ เหลยเมิงซา
ขมวดคิ้ว เขาเกือบจะอาเจียนออกมา "คนผู้นี้ไม่เพียงเป็นตัวปลอม แต่
ยังวิปริตด้วย ข้าคนก็แล้วไป ยังเห็นศพอีก"

นักพรตมุ่มองขึ้นส่วนศพที่กระจัดกระจายบนพื้นแล้วส่ายหน้า
"ไม่ได้เห็นศพ แต่ใช้มือฉีกเลย"

"สมกับเป็นคนที่มีม่านตาคู่ มองได้แม่นยำจริงๆ" เสียงหัวเราะ
น่าพิศวงดังขึ้น จูเก่ออวินมาปรากฏกายอยู่ด้านหลังพวกเขา แววดา
เต็มไปด้วยความโหดเหี้ยมอำมหิต

"เจ้าก็คือจูเก่ออวิน" นักพรตมุ่มองขึ้นแล้วกล่าว

"ใช่" จูเก่ออวินยิ้มบาง

เขี้ยวรีวเฟิงขมวดคิ้วเล็กน้อย "เขาแตกต่างจากจูเก่ออวินเมื่อ
ตอนกลางวันโดยสิ้นเชิง"

"ใบหน้าของคนคนหนึ่งเปลี่ยนแปลงได้ แต่อุปนิสัยยากจะ
เปลี่ยนได้ จูเก่ออวินที่ข้าเจอเมื่อตอนกลางวัน แม้จะเจียบขริ่มพูดน้อย
แต่อุปนิสัยอ่อนโยนมีมารยาทไม่มีทางดูร้ายน่าสะพรึงกลัวเช่นนี้เด็ดขาด"
เหลยเมิงซากล่าวน้ำเสียงเคร่งขริ่ม

"พวกเขากำลังพูดมากจริงๆ" จูเก่ออวินชูมือขึ้นเล็กน้อย หมอกดำ
กลุ่มหนึ่งปกคลุมราวกับถูกกล่อ่งครอบทับ

เซียวร่วเฟิงตะลึงงัน "นี่คือ?"

"สิ่งนี้อาจารย์พวกเจ้าต้องเคยบอกกับพวกเจ้าแน่ ข่ายอาคมชั่วร้าย กุศวิ" นักพรตมู่กวาดตามองรอบหนึ่ง "ต่างจากกลิ่นลี้ด้วยประตุมหัศจรรย์ ที่เปี่ยมไปด้วยความเที่ยงธรรม ข่ายอาคมนี่ชั่วร้ายมาก"

เหลยเมิงซาทะยานขึ้นหนึ่งครชนี้อัสนี่สะท้านจูโจมไปยังจูเก๋อวีน อย่างรวดเร็ว "ข่ายอาคมชั่วร้ายแค่นี้ นีวเดียวก็นำลายได้แล้ว"

"เหลวไหล!" จูเก๋อวีนแค้นเสียงกล่าว

นอกลานประลองยุทธ์พวกไปหลี่ตงจวินสี่คนมาถึงแล้ว ทว่ากว่าจะถึงยามไ้ยังเหลือเวลาประมาณหนึ่ง ขณะที่ทั้งสี่กำลังรอกอย่างร้อนใจ จู่ๆ ก็มีคนผู้หนึ่งเดินมาจากถนนสายนั้น

"มีคนมาแล้ว" ไปหลี่ตงจวินหมุนกาย

เมื่อคนผู้นั้นเดินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ทั้งสี่ก็มองเห็นลักษณะของเขาชัดเจน ไปหลี่ตงจวินตกตะลึงเล็กน้อย "จูเก๋อวีน"

จูเก๋อวีนยิ้มเล็กน้อย "ดูเหมือนจะมีคนคิดเหมือนกับข้า ให้อำนาจไปรอบๆ มิสู้เผ่าตอระก๋าย* ดีกว่า สำนักศึกษาน่าสนใจจริงๆ อุตส่าห์อ้อมไปตั้งไกลเช่นนี้ แต่ที่จริงกลับจัดการได้ด้วยวิธีที่ง่ายดายที่สุด"

"สหายในกลุ่ม...ของเจ้าเล่า" ไปหลี่ตงจวินมองไปรอบๆ เพราะคิดว่าคนอื่นน่าจะซ่อนตัวอยู่

"วางใจเถอะ เมื่อครู่พวกเขาบาดเจ็บตอนแย่งถุงผ้าแพร ตอนนี้นำล้งรอกข้าอยู่ที่อื่น" จูเก๋อวีนตอบ

"บาดเจ็บตอนแย่งถุงผ้าแพร?" สายตาของเยียดังจ้อมองไปที่ข้างเอนของจูเก๋อวีน ตรงนั้นมีถุงผ้าแพรสองใบดังคาด "ดูเหมือน

* เผ่าตอระก๋าย เป็นสำนวน หมายถึงนั่งรอให้โชคลาภหรือโอกาสลอยมาหา มีตำนานเล่าว่าในสมัยจั้นกั๋วมีชาวนาเห็นกระต่ายตัวหนึ่งวิ่งมาชนคอไม้ตาย เขาจึงไม่ไปทำนา นั่งรอให้กระต่ายวิ่งมาชนคอไม้ตายอีก

พวกเจ้าจะจัดการไปแล้วกลุ่มหนึ่ง"

ไปหลี่ตงจวินแค้นเสียแล้วหึกนี้เสียงดังกร๊อบๆ "ดูท่าถุงผ้าแพร
สองใบนี้พวกเราต้องขอรับไปแล้ว"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3mBgWkR>